

Mál nr. 84/2019**M og
V vegna slysaftryggingar launþega A****Ágreiningur um bótaskyldu úr slysaftryggingu launþega vegna líkamstjóns.****Gögn.**

Málskot, dags. 21.02.2019, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 22.03.2019, ásamt fylgiskjölum 1-2.

Athugasemdir M við bréf V, dags. 05.04.2019.

Málsatvik.

Hinn 2. desember 2014 var M við störf sín hjá A. Þann dag hafi gengið á með skúrum og M hafi reynt að haga verkum sínum þannig að hann væri í skjóli meðan skúrarnir gengju yfir. Það hafi þó ekki tekist að fullu og gleraugu hans hafi blotnað mikið með þeim afleiðingum að hann sá ekki niður fyrir sig. Við þær aðstæður hafi hann rekið fætuna í holu og steypst fram fyrir sig, með þeim afleiðingum að hann varð m.a. fyrir meiðslum á þumli vinstri handar og hægri öxl. Í málskoti sínu segir M að eftir þetta hafi hann haft stöðugt versnandi verk í þumlinum auk þess sem hann hafi haft verki og fundið fyrir stirðleika í hægri öxl. Meðal gagna málsins er læknisvottorð dags. 15. febrúar 2019, þar sem m.a. kemur fram að M hafi leitað til læknis vegna verkja og hreyfihindrunar í hægri öxl hinn 24. september 2015, og að röntgenmynd sem tekin var af vinstri þumli og þumalrót M hinn 1. ágúst 2018 hafi sýnt talsverðar slitbreytingar, en M reki verki í þumli til slyssins. Þá er tekið fram að M hafi frá slysdegi verið með vaxandi verki og hreyfihindrun í hægri öxl, hann hafi verið með verki í öxlinni fyrir slysið en hreyfigeta hafi skerst eftir það.

Af gögnum málsins má ráða að tilkynning um slysið hafi borist Vinnueftirliti ríkisins hinn 3. desember 2014 og Sjúkratryggingum Íslands hinn 10. desember 2014. M tilkynnti V um slysið hinn 31. ágúst 2018 og tekur fram í málskoti sínu að honum hafi verið tjáð að A mundi senda V tilkynningu í kjölfar slyssins en að það hafi ekki verið gert.

Á grundvelli ofangreinds telur M sig eiga rétt til bóta úr slysaftryggingu launþega A hjá V.

Í bréfi sínu til nefndarinnar tekur V fram að bótaskyldu hafi verið hafnað með vísan til þágildandi 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004, sem hafi kveðið á um að væri krafa um bætur ekki gerð innan árs frá því sá sem ætti að öðrum kosti rétt til bóta öðlaðist vitneskju um þau atvik sem krafan væri reist á félli bótaréttur niður. V hafi hins vegar ekki verið tilkynnt um slysið fyrr en um þremur árum og níu mánuðum frá því að það átti sér stað. Þá eru í bréfi V rakin tiltekin atriði úr sjúkraskrá M og metur V það svo að ekkert bendi til þess að verkir í þumli tengist umræddu slysi. Þannig hafi M þjádast af útbreiddri slitgigt og liðverkjum, auk þess sem hann hafi slasast á þumli í apríl 2014, og fundið fyrir einkennum frá þumli í kjölfar slyss sem hann varð fyrir sumarið 2018. Því hafi ekki verið sönnuð orsakatengsl milli slyssins og einkenna M. Að endingu vísar V til þágildandi skilmála vátryggingarinnar en í c- og d-liðum gr. 18.4 hafi komið fram að örorkumat skuli framkvæma í síðasta lagi þremur árum eftir slysdag. Eftir þann tíma sé bótaréttur vegna meintra varanlegra afleiðinga fallinn niður.

Í andsvari sínu fer M fram á að bréf V verði ekki haft til hliðsjónar við afgreiðslu málsins, enda telji hann að V hafi rangtúlkað trúnaðargögn sem stöfuðu frá heilsugæslu, svo og að gengið hafi verið of langt gagnvart sér persónulega í svörum félagsins.

Álit.

Sem fyrr segir varð M fyrir slysi hinn 2. desember 2014. Í málskoti sínu til nefndarinnar lýsir M afleiðingum þess m.a. svo að hann hafi haft stöðugt versnandi verki í þumalfingri vinstri handar og verki og stirðleika í hægri öxl. Þá segir í meðfylgjandi læknisvottorði að eftir slysið hafi hann verið með vaxandi verki og hreyfihindrun í hægri hendi og aukna hreyfihindrun í hægri öxl, en t.d. hafi

hann ekki getað spilað golf eftir slysið. Jafnframt kemur fram að hann hafi leitað læknis vegna einkenna frá öxl hinn 24. september 2015 og öxlin þá verið hálfþrosin og hreyfigeta mjög skert.

Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, en hvað tilkynningarfrest varðar er hún óbreytt frá slysdegi, segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á.

Samkvæmt lýsingum M hefur hann fundið fyrir viðvarandi og vaxandi verkjum allt frá slysdegi. Þá liggur fyrir að í september 2015 leitaði M til læknis vegna einkenna frá öxl og sýndu röntgenmyndir þá miklar slitbreytingar í axlarlið. Með hliðsjón af því verður að líta svo á að M hafi þá mátt vera ljóst að einkenni höfðu hlotist af slysinu. Er því óhjákvæmilegt að miða við að M hafi haft vitneskju um þau atvik sem krafa hans reist á á þessum tíma, þ.e. haustið 2015. Verður því að miða við að krafa M á hendur V, sem barst V fyrst hinn 31. ágúst 2018, hafi ekki verið gerð fyrir en tæpum þremur árum eftir að M fékk vitneskju um þau atvik sem krafa hans byggði á.

Verður því, samkvæmt framansögðu og 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, að telja að M hafi, með því að gera ekki kröfu til bóta innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafa hans er reist á, glatað rétti sínum til bóta úr slysatryggingu launþega A hjá V. Þegar af þeirri ástæðu er óhjákvæmilegt að hafna kröfu hans og er þá óþarft að fjalla frekar um möguleg orsakatengsl milli slyssins og einkenna M.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík, 30. apríl 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.